

Lk; 21; 5-36.

Az advent a találkozás ideje. Átéldhetjük benne a csodát, megtapasztalhatjuk az eljövendő Úr jelenvalóságát számunkra. S e tapasztalásban átéljük, hogy hirtelen és váratlanul átölel az Isten, és feltölt szeretetével, és erőt ad a földi vándorút próbáihoz, nehézségeihez, fájdalmihoz és szenvedéseihez. Az elmúlt két héten két ilyen találkozásról volt szó. A jerikói vak Jézussal való személyes, gyógyító erejű találkozásáról, és Isten népének a Jézussal való tisztító erejű találkozásáról.

A mai történetben ismét egy találkozásról van szó. De ez a találkozás, több vonatkozásban is más, mint amit várnánk. Már a felolvasott ige hangulatából is érezzük, hogy ez a találkozás nem az az átölelő, nem az a bensőséges, nem az a megnyugvást hozó, mint amikor a hívő ember csendes imádságában találkozik az Úrral. A mai ige által felvázolt találkozásban nincs megnyugvás, nincs meghittség, nincs gyógyulás, nincs kisimulás. Ebben a találkozásban megrendülés, félelem és kétségbeesés van. Mert ez a találkozás Jézus és a világ találkozása.

Mert elmondja nekünk Isten azt is, hogy e találkozás is végbe fog majd menni. Erről csak jövőidejű beszámoló lehetséges, mert Jézus ebben a formában a jövőben fog találkozni a világgal. Földi életében ez a találkozó ebben a formában elmaradt. Bár keresztlő János például várta, hogy Jézus majd kezében szórólappal megégesse a polyvát, de Jézus első eljövetele nem erre volt való. Jézus először nem azért jött el, hogy a világot igazságosan megítélje, noha ez is egy fontos küldetés. De Jézusnak fontosabb és sürgősebb dolga is volt. Ezért az első eljövétel tartalma nem a világ ítélete, hanem a világ megváltása volt. Az elcsatangolt juhok megmentése. A bűnös ember bűnbánatra és üdvösségre hívása. Gyógyulni vágyó lelkek gyógyítása. Mindez fontosabb volt a szórólappátnál, a tűznél és a megsemmisítő ítéletnél. Ezért Jézusban a Fiúisten először magát megüresítve erőtlenségben jött el, hogy a találkozója a világgal ne a bűnös világ megsemmisülését hozza el, hanem az Isten szeretetére vágyakozók megmentését. Ezért Jézus első eljövetelekor csak annyiban találkozott a világgal, hogy magára vette annak bűnét, és a világ gonosz erői által, a pogányság, az igazságtalanság és képmutató vallásosság által elszenvedte a bűn büntetését és meghalt a kereszten. S e kereszthalál teljesen szükségszerű volt, mert a bűnös világ és a szent Isten nem fér össze. A világ nem szenvedheti az isteni tisztaságot, a Jézusban megtestesült szentséget. Ezért a találkozás szükségszerűen pusztító erejű találkozás volt: a világ Jézus életére tört, és megölte a szentet a kereszten.

Jézus a mostani igében pedig arról beszél, hogy lesz egy második találkozás is. És Jézusnak a találkozása a világgal akkor is pusztító erejű lesz. A különbség csak abban áll majd fenn, hogy másodjára Jézus már nem magát megüresítve és nem erőtlenségben jön el, hanem hatalommal és dicsőséggel. És e találkozásban már csakugyan ott van Jézusnaál a keresztlő János által emlegetett szórólapát, és megítéli a világot, és elpusztítja a bűnt, és mindazt, ami nem akar belesimulni az Isten akarátába, a szentbe, a tökéletesbe, a szeretetbe. Elpusztítja mindazt, ami a tökéletes harmóniát el akarja rontani, mert Isten nem engedi, hogy még egyszer tönkre tegye a gonosz az ő világát. Nem engedi, hogy a bűn ismét ilyen tengernyi szenvedést zúdítson az ő teremtményeire. A jelen világban ugyanis már kiderült az, hogy kik azok, akik szabad választásuk szerint a teremtő, a megváltó, a szerető Istennel akarnak élni. S ők átléphetnek szabad döntésük alapján a boldogság romolthatatlan világába. De a jelenvaló világban kiderül az is, hogy kik azok, akiknek nem kell a szeretet Istene. Kiderül az, hogy kik nem akarnak a megváltó Úrral szóba állni. Kiderül az, hogy kik azok, akiknek eszük ágában sincs engedelmességni az Istennek, és cseppet se vágnak arra, hogy Krisztusra hasonlítsanak, mert jobban szeretik a bűnt, és a hazugságot. Ők a szabadság jelenvaló világában elutasították Jézust, vagy mondhatjuk úgy is, hogy ők szabadságukkal visszaélve, vagy szabadságukat rosszul használva nem választották maguknak az élő Isten országába vezető utat, Jézust. Számukra végzetes és pusztulást hozó lesz ez a találkozás. – Kicsit frusztráló, zavarba ejtő vagy, hogy úgy mondjam, rémisztő ez, hogy ilyen nagy a tét. Rémisztő, mert nem szeretjük a szabadságunkhoz járuló felelősséget, meg tudjuk is valahol ösztönösen a szívünk mélyén, hogy a szent Istennel való találkozásban mind a pusztulást érdemelnénk meg. Bennünk van ez az ősi tudás. Ezért bűjt el a bűnössé lett Ádám az Isten elől. Ezért takarta el Mózes az arcát az égő csipkebokornál, s ezért csodálkozott el Jákób, hogy bár találkozott az Úrral, életben maradhatott. S ezért félünk mi is valahol legbelül ettől a végső találkozástól, Jézus és a világ találkozásától, mely bizony egy pusztító erejű találkozás lesz.

De ez a találkozás még nem történt meg. Viszont azt tudhatjuk, hogy meg fog történni. Egyrészt azt már láthattuk az Ószövetségben is, hogy Istennek megvan az ereje az ítélethez, hiszen Noé korában meg Sodoma esetében kétségtelessé tette ezt. De Jézus is bizonyítékát adta annak, hogy mindez be fog következni. Azért fedett fel a közeli jövőből eseményeket, például a jeruzsálemi templom lerombolását, Jeruzsálem pusztulását és a keresztyének üldözését, hogy már az akkori nemzedék megláthassa, hogy bizony bekövetkezik mindaz, amiről Jézus beszélt. Jézus eljön majd egyszer ítélni, és a gonosz világot elpusztítani, és az igazakat, a kegyelmet elfogadókat egy új világgal megajándékozni. S hogy mikor lesz ez? – Nem tudhatjuk. Jézus maga is kifejti több ízben, hogy ezt nem lehet tudni. Olyannyira, hogy ennek az időpontját még ő sem tudhatta, mikor emberként itt élt a földön. Ez az Atyaisten titka (Mt. 24.36, Mk. 13.32, ApCsel. 1.7). De azt tudjuk, hogy vár még az Isten, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen (2Pét; 3:9).

És még három dolgot tudhatunk, és számunkra igazából ez a fontos. Az első az, hogy amíg e végső találkozás meg nem történik, addig a földön nagyon sok nyomorúság lesz. Lesz természeti katasztrófa, meg háború, meg a szentek üldözése is. Hogy miért? – ez az a kérdés, aminek semmi értelme, mert ha tudnánk rá a kielégítő választ, akkor se lenne könnyebb az ezekkel járó szenvedés. A kérdés sokkal inkább az, hogy hogyan viselkedjünk e nyomorúságok között. Ez a lényeges kérdés, és Jézus válaszol is erre. Egyrészt ne ragaszkodjatok ahhoz, amit Isten már megítélt. Ne ragaszkodjatok Jeruzsálemhez, hanem meneküljétek a városból, amelyben az Isten Fiát megölték, mert aki nem

menekül el belőle, az vele együtt pusztul el. – mondja Jézus a kortársainak, de mi is megtanulhatjuk ebből azt, hogy ne kötődjünk túlságosan olyan dolgokhoz, amik Isten előtt nem kedvesek. Másrészt tekintsétek a bajokat alkalomnak a bizonyágtételre. Úgy viselkedjétek a nyomorúságok között, és úgy szóljatok az üldözések közepette, hogy a hitetek nyilvánvaló legyen, és ezzel még az üldözők megtérését is segítsétek. S Jézus nem hallgatja el, hogy ezért nem fog szeretni mindenki titeket, sőt lesznek, akiket meg is ölnék. De ígéretet is ad arra nézve, hogy ő eközben vigyáz ránk. *Egy hajszál sem esik le a fejetekről* – mondja. Hogyan értendő ez? Csak úgy, ahogy a gondolatát folytatja Jézus: *Allhatatosságokkal nyeritek meg az életet*. Azaz nem azt ígéri, hogy örökre megmenti a földi életünket, hanem azt, hogy ha osztozunk az ő szenvedésében, akkor ő megosztja velünk a mennyei életét is. De a földön is oltalmaz minket, hogy el ne veszítsük az örökéletet.

A második dolog, amit Jézus eljövételéről tudnunk kell, hogy fel kell készülnünk rá. Az advent ilyen szempontból a készülődés ideje is. Ne a mámor, az élvezetek és a megélhetés gondolai kössenek le titeket – mondja. Sajnos látjuk, hogy mennyire jogos és szükséges Jézus figyelmeztetése, mert emberek sokasága hagyta el Isten népét arra való hivatkozással, hogy ugyebár dolgozni kell. Jézus óv attól, hogy a testiért elhagyjuk a lelkit. Ugyanakkor biztat: szüntelen legyetek éberek, és könyörögjétek! Szüntelenül kérnünk kell őt, hogy földi életünkben elkerüljenek a túlzott próbák. Kérni kell Istent állandóan, ne vigy minket kísértésbe. Egy csöppet sem szabad elbizakodni, és ebben az imádságban lankadni, hisz tudjuk, csak úgy maradhatunk meg, ha ő megtart minket. És kérni kell szüntelen a kegyelmet, hogy megállhassunk majd azon a napon, mikor Jézus találkozik a világgal. Imádkozni kell alázatosan és kitartóan, hogy Jézus könyörüljön majd rajtunk. Nagyon fontos a sok ima, mert ezáltal készülhetünk fel a végső találkozásra, és az ítéletre. Ne hanyagoljátok el a buzgó imádságot!

S végül tudhatjuk erről a közelgő és végső találkozásról, hogy számunkra nem ijesztő, hanem nagyon is örömteli lesz. Mert azt mondja erről Jézus, hogy amikor ez elkezdődik, akkor emelhetjük fel a fejünket, s akkor egyenesedhetünk fel, mert akkor kerül le rólunk e világ sok nyomorúságának a terhe, s akkor lesz majd teljessé a megváltásunk öröme. Mert Jézussal találkozni nagyon jó lesz azoknak, akik szeretik őt. Úgy lehet ezt elképzelni, mintha lenne egy szerelemes pár, akik távol vannak egymástól, de azért tartják egymással a kapcsolatot, írnak egymásnak rendszeresen levelet. S mikor a levél megjön, izgatottak és boldogok, és örömmel olvassák újra és újra a kedves szavakat. Ilyen az, amikor Jézussal már e földi életben lelki módon találkozunk. Ez is nagyszerű élmény. De azért az igazi az, mikor elmúlik az elszakítottság ideje, és befut a vonat, és feltűnik a kedves arc, és a szerelmesek végre megölelhetik egymást. Nos, ennél lesz ezerszer jobb, amikor Jézus visszajön, a földi nyomorúság véget ér, és színről színre találkozhatunk az Úrral, s örökre vele élhetünk a szentek közösségében teljes boldogságban és szeretetben.

Az Istent elutasító világnak ítélet, Isten népének, a Jézust szeretőknek boldogság. Ez ennek a földi valóságnak a vége. Hogy melyik vár rád? Nem kell ezen nyugtalankodnod. Ha az első két típusú találkozásban részed van, azaz személyes kegyességben együtt vagy Jézussal, és Jézus a gyülekezet közösségében is megtalál, akkor a harmadik típusú találkozás már nem tartalmaz meglepetést. Örömmel és izgatott bizakodással várhatod az Urat, mert e találkozás sokkal jobb lesz annál, mint amit egyáltalán el lehet képzelni. Csak hűségesen és szeretettel várd, s meglátod, hihetetlenül boldog lesz majd ez a nagy találkozás. Ámen.

1. Keressétek ki az igehirdetésben hivatkozott igeverseket, s ezek fényében válaszoljatok arra, hogy Lk; 21: 32. mire vonatkozik, és mire nem!
2. A tanítványok mivel kapcsolatban teszik fel azt a kérdést a 7. versben, hogy mikor lesz ez?
3. Milyen élet vár Jézus próféciája alapján az emberekre e földön, míg ez a világkorszak tart?
4. Milyen tanácsokkal látja el Jézus a hívőket, akik a világ próbái között élnek?
  - a) Milyen érzéseket váltott ki belőled elsőre a felolvasott igeszakasz?
  - b) Számodra mennyire tűnik izgalmasnak és fontosnak az a kérdés, hogy mikor jön vissza Jézus? Vonzódsz a szektáknak ahhoz az igyekezetéhez, hogy ki kéne számolni a pontos dátumot, vagy nem jelent nehézséget elfogadnod, hogy ezt nem tudhatjuk?
  - c) Azokhoz a körülményekhez képest, amiket Jézus felvázol, mi most hogyan élhetünk?
  - d) Bizakodással várod Jézus visszajövetelét és az ítéletet, vagy inkább szorongás van benned s az az érzés, hogy jobb lenne még egy darabig a földön?
  - e) Te hogyan készülödsz Jézus visszajövetelére, s mit teszel azért, hogy mások is bizakodással várhassák őt?